

Arrest

nr. 349 713 van 2 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ter kantore van advocaat H. ELGAZI
Terninckstraat 13 C
2000 Antwerpen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 juni 2026 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2026 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. ELGAZI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 30 november 2025 toe op het Belgische grondgebied en diende op 11 december 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit de raadpleging van de VIS-databank bleek dat aan verzoekster door de Bulgaarse vertegenwoordiging in Abuja (Nigeria) een visum type C was uitgereikt.

1.3. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) verzond op 19 januari 2026 een overnameverzoek aan de Bulgaarse instanties, die op 22 januari 2026 instemden met de overname van verzoekster op grond van artikel 12.4 van de (oude) Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU).

1.4. De gemachtigde van de minister trof op 1 april 2026 een beslissing houdende overdrachtsbesluit (bijlage 26quater). Deze beslissing werd op 3 april 2026 aan verzoekster ter kennis gebracht, maar werd niet aangevochten.

1.5. Verzoekster werd op 16 juni 2026 geïnterpelleerd door de politie van Tongeren wegens illegaal verblijf.

1.6. De gemachtigde van de minister trof op 16 juni 2026 een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEN PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de mevrouw, die verklaart te heten,

naam : A.(..)

voornaam : S.(...) L.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Kameroen

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te CIH, op basis van het Dublinakkoord van 22.01.2026, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd haar betekend op 03.04.2026, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 01.04.2026.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 16.06.2026 geen andere elementen aan.

Betrokkene verklaart dat ze last heeft van hartkloppingen en gastritis. Deze elementen zijn reeds beoordeel in het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 01.04.2026. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden , waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 01.04.2026.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 16.06.2026 geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

1° De betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan.

Betrokkene beweert sinds 30.11.2025 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene diende pas een verzoek tot internationale bescherming in op 11.12.2025.

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 27.05.2026 en 03.06.2026 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 01.04.2026 die haar betekend werd op 03.04.2026. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

9° Terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming.

Betrokkene verzwegen tijdens het hoorrecht d.d. 03.04.2026 dat zij reeds om internationale bescherming heeft verzocht in Bulgarije, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

Een minder dwingende maatregel wordt als ondoeltreffend beschouwd omdat:

Art. 74/28, § 3, derde lid, 2° Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure zoals voorzien in artikel 74/25 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft deelgenomen aan meerdere gesprekken met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

(...)

2. Betreffende de urgente procedure en de rechtspleging

2.1. De bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, dient te worden gekwalificeerd als een “overdrachtsbesluit waarbij de overdracht plaatsvindt in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, in het bijzonder wanneer de betrokkene wordt vastgehouden” zoals bedoeld in artikel 2.28, §1, 4° van de RvV-wet. Bijgevolg is er grond om de zaak in urgente procedure te behandelen.

2.2. De vordering tot schorsing dient te worden beschouwd als een verzoek om, bij wege van voorlopige maatregel, de uitvoering van het overdrachtsbesluit te schorsen, zoals bedoeld in artikel 2.30 van de RvV-wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 17 van de Verordening 604/2013/EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de (materiële) motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“1.1.1. Eerste onderdeel: schending van de algemene motiveringsverplichting, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de eerdere beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en wordt geoordeeld dat er geen elementen aanwezig zijn die een overdracht naar Bulgarije verhinderen.

Verzoekster had evenwel tijdens haar Dublininterview uitdrukkelijk verklaard dat zij in Bulgarije ernstige problemen heeft ondervonden. Zij verklaarde onder meer dat zij er in een bijzonder kwetsbare situatie terecht kwam en dat zij werd geconfronteerd met personen die haar wilden uitbuiten. Tevens verklaarde zij angst te hebben om naar Bulgarije terug te keren.

De bestreden beslissing beperkt zich tot algemene beschouwingen over het Bulgaarse asielsysteem en verwijst naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel, zonder een concrete beoordeling te maken van de individuele verklaringen van verzoekster.

Nochtans volgt uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat niet enkel de algemene situatie in de verantwoordelijke lidstaat dient te worden onderzocht, maar eveneens de concrete en individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Verwerende partij heeft nagelaten op afdoende wijze te motiveren waarom de door verzoekster aangehaalde elementen geen beletsel vormen voor haar overdracht naar Bulgarije.

Bovendien verwijst de beslissing hoofdzakelijk naar de motivering van de eerdere Dublinbeslissing, zonder op het ogenblik van de beslissing tot terugleiding en vasthouding een afzonderlijk en actueel onderzoek te voeren naar de situatie van verzoekster.

De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet afdoende in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

1.1.2. Tweede onderdeel: schending van artikel 17 van de Verordening 604/2013 en schending van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Aangezien artikel 17 van Verordening 604/2013 bepaalt dat iedere lidstaat in afwijking van artikel 3, lid 1 van Verordening 604/2013, kan besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht (sovereiniteitsclausule).

Deze bepaling verleent de lidstaten een discretionaire bevoegdheid, die onder meer toelaat rekening te houden met humanitaire omstandigheden, kwetsbaarheden en individuele elementen eigen aan de situatie van de verzoeker.

Verwerende partij heeft evenwel geoordeeld dat er geen redenen aanwezig zijn om toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III-Verordening.

Deze motivering is onvoldoende.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster tijdens haar gehoor heeft verklaard dat zij in Bulgarije ernstige problemen heeft ondervonden. Zij verklaarde onder meer dat zij er werd geconfronteerd met personen die haar wilden uitbuiten en dat zij vreest opnieuw in dergelijke omstandigheden terecht te komen bij een terugkeer naar Bulgarije.

Daarnaast verklaarde verzoekster dat haar verloofde zich in België bevindt en dat zij naar België is gekomen om zich bij hem te voegen.

Verzoekster betreft bovendien een alleenstaande vrouw in een bijzonder kwetsbare positie, die momenteel van haar vrijheid is beroofd met het oog op haar overdracht aan Bulgarije.

Ondanks deze elementen heeft verwerende partij op geen enkel ogenblik onderzocht of de specifieke situatie van verzoekster aanleiding gaf tot de toepassing van de sovereigniteitsclausule voorzien in artikel 17 van de Dublin III-Verordening.

De bestreden beslissing bevat geen enkele concrete belangenafweging tussen enerzijds het belang van de Belgische Staat bij de uitvoering van de Dublinverordening en anderzijds de individuele belangen van verzoekster.

Er wordt niet onderzocht welke gevolgen een overdracht naar Bulgarije voor verzoekster kan hebben, noch wordt rekening gehouden met haar verklaringen omtrent haar kwetsbaarheid, haar vrees voor uitbuiting, haar persoonlijke situatie en haar affectieve banden in België.

Nochtans is de sovereigniteitsclausule precies bedoeld om in uitzonderlijke humanitaire situaties een overdracht achterwege te laten wanneer de individuele omstandigheden van de betrokkene dit rechtvaardigen.

Door zonder enige concrete belangenafweging te besluiten dat artikel 17 van Verordening (EU) nr. 604/2013 niet dient te worden toegepast, heeft verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid op kennelijk onredelijke wijze uitgeoefend.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de administratie zorgvuldig en redelijk handelt bij de uitoefening van haar bevoegdheden. Het bestuur dient alle relevante elementen van het dossier in aanmerking te nemen alvorens een beslissing te nemen.

In casu blijkt nergens dat verwerende partij daadwerkelijk rekening heeft gehouden met de concrete persoonlijke omstandigheden van verzoekster.

De beslissing beperkt zich tot algemene beschouwingen omtrent de verantwoordelijkheid van Bulgarije onder de Dublinverordening en bevat geen daadwerkelijke beoordeling van de humanitaire elementen die eigen zijn aan het dossier van verzoekster.

Aldus heeft verwerende partij artikel 17 van Verordening (EU) nr. 604/2013 geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Het middel is gegrond.

1.1.3. Derde onderdeel: schending van artikel 3 van EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest

Artikel 3 EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Dit is een absoluut recht.

Artikel 4 van het EU Handvest bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er geen elementen aanwezig zijn die wijzen op een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest bij een overdracht van verzoekster aan Bulgarije.

Verwerende partij stelt eveneens dat verzoekster geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit een dergelijk risico zou blijken.

Deze motivering kan niet worden gevolgd.

Verzoekster heeft tijdens haar gehoor immers uitdrukkelijk verklaard dat zij in Bulgarije ernstige problemen heeft ondervonden. Zij heeft aangegeven dat zij er werd geconfronteerd met personen die haar wilden uitbuiten en dat zij vreest opnieuw in dergelijke omstandigheden terecht te komen indien zij naar Bulgarije wordt teruggestuurd.

Verzoekster betreft bovendien een alleenstaande vrouw die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevindt.

Uit haar verklaringen blijkt dat zij zich onveilig voelde in Bulgarije en dat zij er geen daadwerkelijke bescherming genoot tegen de personen waarvan zij vreest slachtoffer te worden.

Hoewel deze elementen rechtstreeks verband houden met het risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest, blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat verwerende partij deze verklaringen daadwerkelijk heeft onderzocht.

De bestreden beslissing beperkt zich tot algemene overwegingen omtrent het functioneren van het Bulgaarse asielstelsel en het interstatelijk vertrouwensbeginsel, zonder concreet na te gaan welk risico verzoekster persoonlijk loopt bij een terugkeer naar Bulgarije.

Nochtans volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de bevoegde autoriteiten gehouden zijn een nauwkeurig en individueel onderzoek te voeren wanneer een betrokkene concrete elementen aanbrengt die wijzen op een mogelijk risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM, Tarakhel t. Zwitserland, 4 november 2014).

Verwerende partij mocht zich bijgevolg niet beperken tot een abstracte verwijzing naar de algemene situatie in Bulgarije, doch diende de persoonlijke situatie van verzoekster daadwerkelijk te onderzoeken.

Daarenboven heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekster als alleenstaande vrouw, noch met haar verklaringen omtrent de uitbuiting waarvan zij vreest opnieuw het slachtoffer te worden.

Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat werd onderzocht of verzoekster bij aankomst in Bulgarije daadwerkelijk toegang zal hebben tot opvang, begeleiding en bescherming tegen de risico's die zij heeft aangehaald.

Door geen voldoende individueel onderzoek te voeren naar het risico dat verzoekster loopt bij een overdracht naar Bulgarije en door zich te beperken tot algemene vaststellingen, heeft verwerende partij haar positieve verplichtingen onder artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest miskend.

De bestreden beslissing is bijgevolg genomen met schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het middel is gegrond."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op 'afdoende' wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 1 april 2022, nr. nr. 253.448).

3.3. De Raad brengt eerst en vooral in herinnering dat hij niet bevoegd is voor de vrijheidsberoving waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

3.4. De bestreden beslissing vermeldt artikel 51/5, §4, tweede en derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“(…)

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde sedert 30 november 2025 in België te verblijven en dat zij op 11 december 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende. Er werd vastgesteld dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat was voor de behandeling van dit verzoek omdat de Bulgaarse autoriteiten haar een visum type C hadden uitgereikt. De gemachtigde van de minister nam op 1 april 2026 een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater). Dit overdrachtsbesluit werd niet aangevochten, waardoor dit thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoekster verliet blijkens de beschikbare gegevens op 3 juni 2026 het opvangcentrum en bracht haar adres over naar Tongeren-Borgloon. Op 16 juni 2026 werd verzoekster geïnterpelleerd door de politie van Tongeren wegens illegaal verblijf. De gemachtigde van de minister besliste toen om verzoekster gedwongen over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat in toepassing van het hierboven weergegeven artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.6. In de bestreden terugleidingsbeslissing wordt vastgesteld dat verzoekster de termijn voor vrijwillig vertrek van 10 dagen, die was voorzien in het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) van 1 april 2026 (zie punt 1.4), waarvan zij op 3 april 2026 in kennis werd gesteld, niet had nageleefd. Daarnaast wordt geoordeeld dat verzoekster ter gelegenheid van haar gehoor op 16 juni 2026 geen nieuwe elementen aanbracht die betrekking hadden op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of het recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, waardoor de gemachtigde van de minister oordeelde dat *“(…) het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig (wordt) geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden”*.

3.7. In haar eerste middelonderdeel brengt verzoekster haar verklaringen tijdens het zogeheten Dublin-interview van 5 januari 2026 in herinnering waarbij zij verklaarde dat zij angst had om naar Bulgarije terug te keren omdat zij daar geconfronteerd werd met personen die haar wilden uitbuiten. Verzoekster verwijt de gemachtigde van de minister in wezen dat in de huidige beslissing enkel verwezen wordt naar het overdrachtsbesluit (26quater) van 1 april 2026 en dat er naar aanleiding van de huidige gedwongen terugleiding geen nieuw en actueel onderzoek werd gevoerd naar haar situatie.

3.8. De Raad stelt vast dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij poneert dat haar individuele verklaringen nooit tot een concrete beoordeling zouden hebben geleid. In het overdrachtsbesluit van 1 april 2026 werd met betrekking tot de angst voor uitbuiting in Bulgarije, die zij tijdens het Dublin-interview van 5 januari 2026 had uiteengezet en die verzoekster op heden in haar middel herhaalt, het volgende gesteld:

“De betrokkene verklaart dat ze in Bulgarije verplicht werd om zich te prostitueren en schrik te hebben van de madame. Onze diensten erkennen de ernst van de gebeurtenissen die de betrokkene in Bulgarije heeft meegemaakt en hebben begrip voor de impact die een dergelijke situatie op een persoon kan hebben. We merken op dat de situatie zich voordeed toen de betrokkene zich met een geldig Bulgaars visum op het Bulgaarse grondgebied bevond. We stellen vast dat de gebeurtenissen op zich geen betrekking hebben op de wijze waarop de Bulgaarse autoriteiten verzoekers om internationale bescherming behandelen en er geen sprake is van handelingen die uitgaan van de Bulgaarse autoriteiten. We benadrukken in dit verband dat de betrokkene verklaarde dat zij zich niet tot de politie wende en er niet in contact kwam met de Bulgaarse autoriteiten. De betrokkene verklaart hulp gevraagd te hebben aan een klant, genaamd mister Rafael. De verklaringen van de betrokkene over wat zij tijdens haar verblijf in Bulgarije meemaakte, leiden onzes inziens er niet toe te concluderen dat de betrokkene onheus werd behandeld door de Bulgaarse autoriteiten en er van een overdracht zou moeten worden afgezien. Betreffende de vermeende problemen van de betrokkene

met madame Judith, benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Bulgaarse instanties. De betrokkene verklaarde voorheen de Bulgaarse autoriteiten niet aangesproken te hebben omtrent haar problemen en er geen bescherming aan de politie gevraagd te hebben. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Bulgaarse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.”

Ter gelegenheid van haar interpellatie door de politie van Tongeren op 16 juni 2026 had verzoekster nogmaals gewag gemaakt van gedwongen prostitutie in Bulgarije. Op basis van haar verklaringen werd het volgende opgenomen in het administratief verslag (TARAP-borderel), dat deel uitmaakt van het administratief dossier:

“Betrokkene verklaart gevlucht te zijn uit haar moederland Kameroen, omdat het daar niet veilig is. zij is eveneens gevlucht uit Bulgarije omdat ze daar als prostituee diende te werken en dit niet wou.”

3.9. Verzoekster toont niet aan dat zij voor het overige nog bijkomende individuele elementen had aangereikt, waardoor zij evenmin aannemelijk maakt dat de motivering van de thans bestreden beslissing “niet afdoende” zou zijn omdat daarin wordt overwogen dat “(d)e beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat (...) reeds (werd) gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 01.04.2026” en dat “(b)etrokkene (...) in zijn (sic) hoorrecht van 16.06.2026 geen andere elementen aan(brengt).”

Er werd geen motiveringsgebrek aangetoond.

3.10. Verzoekster voert in een tweede middelonderdeel de schending aan van artikel 17 van de Verordening 604/2013/EU.

3.11. De Raad merkt op dat de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de eventuele toepassing van de zogeheten soevereiniteitsclausule uit artikel 17 van de Verordening 604/2013/EU gebeurde in het kader van het overdrachtsbesluit (bijlage 26 quater) van 1 april 2026. Er werd in deze beslissing geoordeeld dat “er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013”. Verzoekster kan onderhavige vordering niet aanwenden om alsnog kritiek te leveren op de beslissing van de gemachtigde van de minister van 1 april 2026, die niet langer kan worden aangevochten.

3.12. In een derde onderdeel van haar middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Deze verdragsbepalingen zijn inhoudelijk nagenoeg identiek en bepalen het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Een overdracht naar een andere lidstaat kan niet worden uitgevoerd indien aannemelijk wordt gemaakt dat deze overdracht een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals bedoeld in artikel 4 van het Handvest. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat een overdracht naar een andere lidstaat onder het regime van de Verordening 604/2013/EU niet mogelijk is indien er sprake is van systeemfouten, hetgeen betekent dat de algemene situatie in een lidstaat een verzoeker om internationale bescherming zou blootstellen aan een situatie van zeer verregaande materiële ontberingen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of die hem in een toestand van vernedering zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, door hem in een situatie te brengen die zo ernstig is dat zij kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo, nr. C-163/17). Met betrekking tot de individuele situatie van de betrokken verzoeker om internationale bescherming werd in de rechtspraak gesteld dat een ernstig zieke asielzoeker niet mag worden overgedragen als dit een reëel risico op een significante en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand met zich brengt (HvJ EU 16 februari 2017, C. K. e. a., nr. C-578/16 PPU).

3.13. In de thans bestreden beslissing wordt met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het Handvest het volgende gesteld:

“(…) ”

Betrokkene verklaart dat ze last heeft van hartkloppingen en gastritis. Deze elementen zijn reeds beoordeeld in het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 01.04.2026. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden , waaruit blijkt dat er

gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

*Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.
(...)”*

3.14. Verzoekster herhaalt in haar derde middelonderdeel dat zij uitbuiting vreest in Bulgarije en dat zij een bijzondere kwetsbaarheid vertoont als alleenstaande vrouw.

3.15. De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete (nieuwe) elementen aanreikt die erop zouden wijzen dat haar kwetsbaarheid recent zou zijn toegenomen. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen door te verwijzen naar de motieven van het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Daarnaast haalt de verwerende partij recente rechtspraak aan van de Raad waaruit blijkt dat er in de Bulgaarse asielprocedure mechanismen bestaan om kwetsbaarheden te detecteren. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de (gedwongen) overdracht aan Bulgarije met het oog op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming haar zou blootstellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De vordering tot schorsing wordt, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN